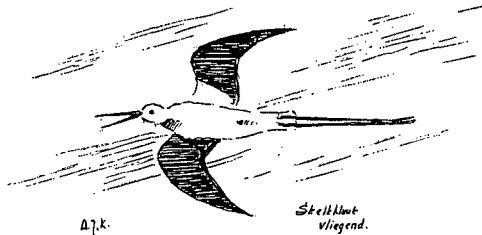


A. C. Kabboord



De schoonheid van het Zeeuwse land (6)

(met tekeningen van A. J. Kabboord)

Zeeuws-Vlaanderen

Ditmaal varen we de brede Schelde over en komen in het vlakke land, gemarkeerd door vele boomdijken.

Rondom, achter zachtgroene vlasvelden en golvend koren, rijzen de donkere boomgroeperingen, in rechte rijen afstekend tegen de zilvergrijze lucht.

Glanslichte vegen waar zonlicht door zeeft, vervagen tot dons witte wolkjes, waarachter de zonnebaal schuilt.

Zo naderen we het „Grote gat”, overblijfsel van een kreek, bij Oostburg.

Tussen riet en zeebies zien we bergeenden met jongen in het water zwemmen en het duurt niet lang of er komen steltkluten (*Himantopus himantopus*) aanzweven, sierlijk als libellen. Het vliegbeeld is buitengewoon mooi. Ze zijn niet erg schuw, zodat we ze duidelijk kunnen waarnemen. Hun kreten klinken onophoudelijk, kort en dof. Het geeft een aparte sfeer aan dit waterlandschap op deze broeierig zwoele zomermiddag. Met hoge laarzen aan dringen we er binnen, eerst de hoge rietkraag door en dan de inktzwarte modder van de ondiepe kreek in. Hier groeit nog wat strandzoutgras (*Triglochin maritima*), en zulte (*Aster tripolium*), maar verder van de oever, op de glibberige bodem, stuiten we op de z.g. „groeierende stenen”. Het zijn a.h.w. een soort korallen die hier in het brakke water gedijen, grauwe, bloemkoolachtige gewassen.

Midden in de plas, waar de stenen even boven het watervlak uitstulpen, zit een heel klein klutenjong weggedoken. Klein en warm ligt het in de hand: een dons balletje met een priemsnaveltje.

Het houdt zich doodstil en kijkt argeeloos rond. Maar schel schreeuwen de ouderkluten en duiken in glijvlucht over ons heen. Op de oever wordt het jonkje neergezet en terwijl de kluten achter ons neerstrijken, verdwijnen we in het manshoge riet.

We komen langs de grote heemst (*Althaea officinalis*), de plant met de fluwelen blaren. Verderop groeit de blaartrekkende boterbloem (*Ranunculus sceleratus*), en beekpunge (*Veronica beccabunga*). Ook slingeren overal lange ranken bloeiend varkensgras (*Polygonum aviculare*). Dan snellen we weer verder langs de rustige landwegen, tot we komen bij het landgoed van een belgische graaf. Er is een uitgestrekte boomweide, waar tussen de takken door het matte licht zindert op de rossig bloeiende grassen. Een poeltje is volgegroeid met waterscheerling (*Cicuta virosa*); als een bruidssluijer van ragfijn kant omhullen de witte schermen een groepje hoogopgeschoten mattenbiezen (*Scirpus lacustris*), die hun donkere pluimpjes uit de lange schachten steken. Verderop is het een waar eldorado van orchideeën, zeker vijf soorten vinden we in het vochtige gras. Hoewel de bloei van riet- en vleeskleurige orchis reeds taant, staat de moeraswespenorchis (*Epipactis palustris*) nog in volle pracht.

Alom de leuke blaadjes van watervavel



en verschillende mossen, zelfs het boompjesmos (*Climacium dendroïdes*), Nabij het struikgewas is een zonnig veldje van matgele ratelaars (*Rhinanthus major*). Daarachter begint de rietkraag van de z.g. „Linieput”, weer een oude kreek, welke in tegenstelling tot het „Grote gat”, zeer diep is.

De valeriaan (*Valeriana officinalis*) wedijvert in hoogte met het harig wilgenroosje (*Epilobium hirsutum*) en nauwelijks kunnen we door de dichte begroeiing de overkant zien, waar Bakkersdam ligt: slechts enkele huisjes waar weer een boombijk begint.

Langs de boorden van de Linie (het afwateringskanaal) vervolgen we onze weg. De kruidige geur van watermunt (*Mentha aquatica*) wierookt om ons heen, want er staat zo veel, dat bij het lopen de blaadjes worden gekneusd. Op een dromerig plekje, waar het riet even terugwijkt, ligt een platboomroeibootje met wat vissersgereedschap: een welsprekend stilleven. Een huiszwaluw scheert er laag overheen en het zonlicht fonkelt op de rimpeling van het water. Bij de witte brug, waartegen een groepje helrode klaprozen mooi afsteekt, eindigt het wegeling op de grote weg. Een stierkalfje bulkt ons zijn afscheid, na met zijn kop over het damhek, als we terugkeren naar Oostburg.

't Gaat langs de hoge, kegelvormige watertoren, die in de wijde omtrek zichtbaar is, de weg op naar Hoofdplaat. Bij dit aardige dorpje, dat zo mooi aan de Schelde is gelegen, bevindt zich een langgerekt natuurreservaat, n.l. enkele z.g. inlagen achter de zeedijk. Hier groeien niet alleen orchideeën, maar we ontdekken ook een plekje waar veel zeldzame addertongen staan (*Ophioglossum vulgatum*).

Het uitzicht over de „hoorn der Schelde” is hier schitterend. Vlak voor ons een grote zandplaat, de „springer” genaamd. In de trektijd een rustoord voor duizenden watervogels. Ver en nabij de schepen, die af en aan varen, een immer imposant schouwspel.

Als we bij Breskens weer overvaren komt een stijve bries vanuit de Noordzee de Scheldemondbinnenwaaien, zodat zelfs deze grote, zwaarbeladen veerboot begint te deinen. Wit kuiven de golftoppen op het woelige water; de duinenrij van de kust versombert.

Toch hangen de grijze wolken stil daarboven, zonnesperen schieten door de scheuren en belichten de zee met indrukwekkende schoonheid.

Met statige vleugelslag tornen trots enige grote mantelmeeuwen tegen de wind in naar 't lichtend verschiet

A. C. Kabboord

